

იოელის წიგნი და ლაოდისკის მეშვიდე დღის ადვენტიტა ეკლესია — ნომერი ორმოცი

Jeff Pippenger

2026-02-03

რიცხვი ორმოცი

პეტრე სიმბოლურად კესარია ფილიპეში იყო მესამე საათზე, კესარია მარიტიმასკენ და მეცხრე საათისკენ მიმავალ გზაზე. მათესა და მარკოზის მიხედვით, ექვსი დღის შემდეგ პეტრე, იაკობი და იოანე ფერისცვალების მთაზე იყვნენ. ლუკა ამბობს რვა დღეს, პანიუმსა და მთას შორის. ჯოჯოხეთის ბჭეებიდან, კესარია ფილიპედან ჯვრის სიკვდილამდე, გზად ფერისცვალების მთაზე შეჩერებით. სამი ნაბიჯი პანიუმიდან კვირა კანონისკენ. კესარია დასაწყისში, მთა შუაში და კესარია დასასრულში. ჯოჯოხეთი დასაწყისში, სიკვდილი დასასრულში, ხოლო შუაში — ღვთის დიდება. ალფა ამბოხი, რომელიც წარმოდგენილია ჯოჯოხეთის ბჭეებით, და ომეგა ამბოხი, რომელიც წარმოდგენილია ღვთის ძის სიკვდილით.

კესარია ფილიპე არის საფუძველი, რადგან სწორედ იქ მიუთითა ქრისტემ იმ კლდეზე, რომელზედაც ააშენებდა თავის ეკლესიას. ფერისცვალების მთა არის მეორე საფეხური, სადაც ტამარი სრულდება და სათავე ქვა დაიდგმება. ამის შემდეგ მოჰყვა ჯვარზე აღსრულებული სამსჯავროს მესამე საფეხური.

და უთხრა მათ: ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ, რომ ზოგიერთნი აქ მდგომარეთაგან არ იგემებენ სიკვდილს, ვიდრე არ იხილავენ ღმრთის სასუფეველს, ძალით მოსულს. და ექვსი დღის შემდეგ იესომ თან წაიყვანა პეტრე, იაკობი და იოანე, და აიყვანა ისინი მაღალ მთაზე, ცალკე, მხოლოდ ისინი; და ფერი იცვალა მათ წინაშე. და მისი სამოსელი გახდა მბრწყინავი, მეტად სპეტაკი, ვითარცა თოვლი, ისე, როგორც მიწაზე ვერავითარი მრეცხავი ვერ გაასპეტაკებს. და გამოეცხადნენ მათ ელია მოსესთან ერთად; და ესაუბრებოდნენ იესოს.

და პეტრემ მიუგო და უთხრა იესოს: მოძღვარო, კარგია, რომ ჩვენ აქ ვართ; და გავაკეთოთ სამი კარავი: ერთი შენთვის, ერთი მოსესთვის და ერთი ელიასთვის.

რადგან არ იცოდა, რა ეთქვა; ვინაიდან ძალზე შეშინებულნი იყვნენ. და იყო ღრუბელი, რომელმაც მათ ჩრდილი მოჰფინა; და ხმა გამოვიდა ღრუბლიდან, რომელმაც თქვა: ეს არის ძე ჩემი საყვარელი; მას უსმინეთ. და მყისვე, როცა მიმოიხედეს, აღარავინ იხილეს, იესოს გარდა, მხოლოდ თავიანთთან. და როცა მთიდან ჩამოდიოდნენ, უბრძანა მათ, არავისთვის ეთქვათ, რაც იხილეს, ვიდრე ძე კაცისა მკვდრეთით აღდგებოდა. და მათ ეს სიტყვა თავიანთში დაიცვეს, ერთმანეთს ეკითხებოდნენ, რას ნიშნავდა მკვდრეთით აღდგომა. მარკოზი 9:1–10.

მთაზე პეტრე სთავაზობს, რომ მოსესთვის, ქრისტესთვის და ელიასთვის კარავი აღმართოს.

„მოსემ სიკვდილი გამოიარა, მაგრამ მიქაელი ჩამოვიდა და სიცოცხლე მისცა მას, ვიდრე მისი სხეული ხრწნილებას იხილავდა. სატანა ცდილობდა სხეული შეეკავებინა, როგორც თავისი, მასზე საკუთარი უფლების პრეტენზიას აცხადებდა; მაგრამ მიქაელმა აღადგინა მოსე და ზეცაში აიყვანა იგი. სატანა მწარედ გმობდა ღმერთს და ამხელდა მას, როგორც უსამართლოს, რადგან ნება დართო, რომ მისი ნადავლი წაერთმიათ მისგან; მაგრამ ქრისტემ არ შერისხა თავისი მოწინააღმდეგე, თუმცა სწორედ მისი ცდუნების გამო დაეცა ღვთის მსახური. მან მშვიდად მიუთითა იგი თავის მამაზე და თქვა: „უფალმა შეგრისხოს შენ.“

იესომ თავის მოწაფეებს უთხრა, რომ მათ შორის, ვინც მასთან იდგა, იყვნენ ზოგნი, რომლებიც სიკვდილს არ იხილავდნენ, ვიდრე არ იხილავდნენ ღვთის სასუფეველს, ძალით მომავალს. ფერისცვალებისას ეს დაპირება აღსრულდა. იქ იესოს სახე შეიცვალა და მზესავით გაბრწყინდა. მისი სამოსელი თეთრი და მოელვარე იყო. მოსე იქ იმათ წარმოსადგენად იყო, რომლებიც იესოს მეორედ გამოჩენისას მკვდრეთით აღდგებიან. ხოლო ელია, რომელიც სიკვდილის უხილავად იქნა აყვანილი, წარმოსახვდა მათ, ვინც ქრისტეს მეორედ მოსვლისას უხრწნელებად შეიცვლებიან და სიკვდილის უხილავად ზეცად იქნებიან აყვანილნი. მოწაფეები განცვიფრებითა და შიშით შეჰყურებდნენ იესოს აღმატებულ დიდებას და ღრუბელს, რომელმაც მათ ზედ დააფარა, და მოისმინეს ღვთის ხმა საშინელ დიდებულებაში, რომელიც ამბობდა: „ეს არის ჩემი საყვარელი ძე; მას უსმინეთ.“
ადრეული წერილები, 164.

ფერისცვალების მთა განასახიერებს სამ კარავს: მოსეს კარავს ძველი ისრაელის დასაწყისში, ქრისტეს კარავს, როგორც მის ხორციელ განკაცებაში წარმოდგენილს, და იმ კარავს, რომელიც არის ას ორმოცდაოთხი ათასი, როგორც ელიათი წარმოდგენილი. ას ორმოცდაოთხი ათასნი არიან ისინი, ვინც სიკვდილს არ იგემებენ, ვიდრე ქრისტეს მეორედ მოსვლას იხილავენ. მთა მიუთითებს იმ წერტილზე, სადაც ბეჭედი აღიბეჭდება ას ორმოცდაოთხი ათასზე.

ას ორმოცდაოთხი ათასის კარავი აღიმართება კარვობის დღესასწაულის ანტიტიპურ აღსრულებაში. მთა მიუთითებს მათზე, ვინც სიკვდილს არ იგემებს, და წარმოაჩენს სამ მოწმეს, რომ როდესაც ისინი მთაზე ხედავენ ღვთის დიდებას, ეს არის კარვობის დღესასწაულის ანტიტიპური აღსრულება.

ისინი აღდგინებულნი არიან, როგორც ელიას კარავი, რომლის აღმართვაც 2023 წელს დაიწყო, როდესაც მოსეც და ელიაც აღდგნენ. პირველად დაიდო საფუძველი, ანუ ის ერთადერთი საფუძველი, რომელიც შეიძლება დაიდოს, და ეს საფუძველი არის ქრისტე, კუთხის და სამირკვლის ქვა. შემდეგ თავსართავი ქვა იდება, რაც აღნიშნავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას, როგორც ეს ფერისცვალების მთაზე იყო წარმოჩენილი. იმ მთაზე პეტრე, იაკობი და იოანე წარმოადგენენ მათ, ვინც სინამდვილეში სიკვდილს არ იგემებს. პეტრემ მოგვიანებით დაწერა, რომ მღვდელთა სამეფო არიან ისინი, რომლებმაც იგემეს, რომ უფალი კეთილია, და რომლებიც სულიერი სახლი იყვნენ. მათ სიცოცხლე იგემეს, ამიტომ სიკვდილს არ იგემებენ.

თუ მართლაც იგემეთ, რომ უფალი მადლიანია. ვისთანაც მოხვედით, როგორც ცოცხალ ქვასთან, ადამიანთაგან უარყოფილთან, ხოლო ღვთის მიერ რჩეულთან და პატივდებულთან, თქვენც, როგორც ცოცხალი ქვები, შენდებით სულიერ სახლად, წმიდა სამღვდელოებად, რათა შესწიროთ სულიერი მსხვერპლნი, იესო ქრისტეს მიერ ღვთისთვის სათნონი. ამიტომაც წერილში ნათქვამია: აჰა, ვდებ სიონში მთავარ კუთხის ქვას, რჩეულსა და პატივდებულს; და ვინც მას ირწმუნებს, არ შერცხვება. 1 პეტრე 2:3–6.

სიტყვა, რომელიც ითარგმნა როგორც „შერცხვენილი“, ნიშნავს „შერცხვეს“. ნაშთი წარმოდგენილია პეტრეთი, და მათი სიხარული დაპირისპირებულია იმათთან, რომლებმაც უარყვეს გვიანი წვიმის უწყება. ას ორმოცდაოთხი ათასის ერთ-ერთი გასაღები, რადგან პეტრეს მიეცა სასუფეველის „გასაღებები“, არის ის „უმთავრესი კუთხის ქვა“, რომელიც სიონში დაიდო. ეს ქვა საოცარია მართალთა თვალში, ხოლო ეფრემის მთვრალთათვის — საცდურის ქვა.

ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწუნეს, კუთხის თავქვად იქცა. ეს უფლის ქმნილებაა; საკვირველია ჩვენს თვალში. ფსალმუნნი 118:22, 23.

იესომ ამ მუხლებზე კომენტარი გააკეთა ვენახის იგავის დასასრულს.

იესომ უთხრა მათ: განა არასოდეს წაგიკითხავთ წერილებში: „ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწუნეს, სწორედ იგი გახდა კუთხის თავი; ეს უფლისაგან არის და საკვირველია ჩვენს თვალში“? ამიტომ გეუბნებით თქვენ: ღვთის სასუფეველი წაგერთმევათ და მიეცემა ერს, რომელიც მის ნაყოფს გამოიღებს. და ვინც ამ ქვაზე დაეცემა, დაიმსხვრევა; ხოლო ვისზედაც იგი დაეცემა, გააცამტვერებს მას. ხოლო როცა მღვდელმთავრებმა და ფარისევლებმა მოისმინეს მისი იგავები, მიხვდნენ, რომ მათზე ამბობდა. მაგრამ როცა მის შეპყრობას ცდილობდნენ, ხალხისა შეეშინდათ, რადგან იგი წინასწარმეტყველად მიაჩნდათ. მათე 21:42–46.

ვისაც საფუძვლიანი უწყება შეიწყნარებს, დაიმტკრევა, რადგან კლდე ქრისტეა, და სახარების საქმე ის არის, რომ ადამიანი მტვრად დაამდაბლოს.

„რა არის გამართლება რწმენით? ეს არის ღვთის საქმე — ადამიანის დიდების მტვრად ქცევა და ადამიანისთვის იმის გაკეთება, რის გაკეთებაც მას საკუთარი თავისთვის ძალუძს არა. როდესაც ადამიანები თავიანთ საკუთარ არარაობას ხედავენ, ისინი მზადდებიან, რომ ქრისტეს სიმართლით შეიმოსონ. როდესაც ისინი იწყებენ მთელი დღის განმავლობაში ღმერთის ქებასა და განდიდებას, მაშინ ხილვით გარდაიქმნებიან იმავე ხატებად. რა არის განახლება? ეს არის ადამიანისათვის იმის გამოცხადება, თუ როგორია მისი საკუთარი ნამდვილი ბუნება — რომ თავის თავში იგი უღირსია.“ Manuscript Releases, ტომი 20, 117.

ვისაც საძირკვლის ქვა უარყოფს, იგი ილუპება, როგორც ეს ძველი ისრაელის შემთხვევაში მოხდა იესოს მიერ ვენახის იგავის გამოყენების აღსრულებაში. იუდეველებმა უარყვეს ქრისტე; მათ ასევე უარყვეს მოსე, რადგან მოსესი რომ ერწმუნათ, ქრისტესაც ირწმუნებდნენ. მათ უარყვეს ღვთის რჯული და მოძღვრებად ასწავლიდნენ ადამიანთა მცნებებს. ქრისტე, მოსე და რჯული ყველანი საძირკვლის

სიმბოლოებია, ხოლო ქრისტე არის ერთადერთი საძირკველი, რომელიც შეიძლება ჩაიყაროს; მაგრამ ქრისტე, როგორც საძირკველი, მრავალი სიმბოლოთია წარმოდგენილი. მოსე და რჯული ორივე ამ ჭეშმარიტების ილუსტრაციაა. ქრისტე არის ერთადერთი საძირკველი, მაგრამ ეს მხოლოდ იმას ნიშნავს, რომ მის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში სხვა საძირკვლები უბრალოდ მისი ხასიათის რომელიმე მხარის სიმბოლოებია.

რადგან ვერავინ შეძლებს სხვა საფუძვლის დადებას, გარდა იმისა, რომელიც უკვე დადებულია, და ეს არის იესო ქრისტე. 1 კორინთელთა 3:11.

იესო არის სიტყვა, და ამგვარად, მის სიტყვაში არსებული წესები თავად მას წარმოადგენენ. ამიტომაც წერს და უაიტი, რომ ათი მცნება ქრისტეს ხასიათის ანაბეჭდია. იგი არის პირველი და უკანასკნელი, და როდესაც ამგვარად არის წარმოდგენილი, ეს მიუთითებს, რომ ქრისტე ყოველთვის აჩვენებს საგნის დასასრულს საგნის დასაწყისთან ერთად. როგორც სიტყვა, იგი აგრეთვე არის „ჭეშმარიტება“, და ჭეშმარიტება არის წინასწარმეტყველური ჩარჩო. იგი არის იუდას ტომის ლომი, როდესაც ბეჭდავს და ხსნის თავის სიტყვას. იგი აგრეთვე არის კუთხის ქვა, რომელიც ხდება თავკიდური ქვა. კუთხის ქვა უბრალოდ წარმოადგენს მას, როგორც საფუძველს, ან ებრაული სიტყვის „ჭეშმარიტება“ პირველ ასოს. თავკიდური ქვა არის ტაძარზე დაგვირგვინების საქმე, და როდესაც იგი ჭეშმარიტების ჩარჩოსთან არის გასწორებული, თავკიდური ქვა ოცდაორჯერ უფრო ძლიერია, ვიდრე კუთხის ქვა. რაც საკვირველია მათ თვალში, ვისაც უგემია, რომ უფალი კეთილია, არის ის, თუ როგორ აჩვენებს ჭეშმარიტების ჩარჩოს პრინციპები, კუთხისა და თავკიდური ქვის თანხვედრაში, ერთ-ერთ წინასწარმეტყველურ გასაღებს, რომლებიც პეტრეს მიეცა.

ალფა, პირველი ასო, ერთია, ხოლო ომეგა, უკანასკნელი ასო, ოცდაორია. მილერის ძვირფასი ქვები მზესავით ბრწყინავენ, მაგრამ როდესაც მტვრის ჯაგრისის მქონე კაცმა ეს ქვები შეკრიბა, ისინი ათჯერ მეტად გაბრწყინდნენ. იმის შეცნობა, რომ წინასწარმეტყველური ხაზის დასასრული იგივეა, მაგრამ უფრო ძლიერია, ვიდრე წინასწარმეტყველური ხაზების დასაწყისი, არის „საოცარი“. ეს ქრისტეს ხასიათის ერთ-ერთი ელემენტია; ეს არის ერთ-ერთი გასაღები, რომელიც პეტრეს მიეცა, რათა შებოჭოს ას ორმოცდაოთხი ათასი.

პეტრეს „სულიერი სახლი“ არის უილიამ მილერის სიზმრის კიდობანი და აგრეთვე მაღაქიას მეთაურობისა და შესაწირავების საცავი. როდესაც ცის სარკმელები გაიხსნება, ერთი ჯგუფი ოთახიდან გარეთ იქნება გადაგდებული, ხოლო მეორე ჯგუფი კიდობანში იქნება ჩაგდებული და მიეცემა ღვთის გამარჯვებული ეკლესიის თეთრი სელის სამოსელი.

„იუდას ხალხმა საზეიმოდ და საჯაროდ აღუთქვა ღმერთის რჯულის მორჩილება. მაგრამ როდესაც ეზრასა და ნეემიას გავლენა ხნით ჩამოშორდა მათ, მრავალი განუდგა უფალს. ნეემია სპარსეთში დაბრუნდა. იერუსალიმიდან მისი არყოფნის დროს შემოიპარა ბოროტებანი, რომლებიც ერს გახრწნით ემუქრებოდა. კერპთაყვანისმცემლებმა არა მხოლოდ მოიკიდეს ფეხი ქალაქში, არამედ თავიანთი ყოფნით თვით ტაძრის წინაკარნიც კი შებილწეს. შერეული ქორწინების გზით

მეგობრული კავშირი დამყარდა მღვდელმთავარ ელიაშიბსა და ამონელ ტობიას შორის, ისრაელის სასტიკ მტერს შორის. ამ უწმინდური კავშირის შედეგად ელიაშიბმა ტობიას ნება მისცა დაეკავებინა ტაძართან დაკავშირებული ერთ-ერთი სათავსი, რომელიც აქამდე ხალხის მეთაურობისა და შესაწირავების შესანახად გამოიყენებოდა.“

„ამონელთა და მოაბელთა სისასტიკისა და მზაკვრობის გამო ისრაელის მიმართ, ღმერთმა მოსეს მეშვეობით გამოაცხადა, რომ ისინი სამუდამოდ უნდა ყოფილიყვნენ მისი ხალხის კრებულიდან გამორიცხულნი. იხილეთ მეორე რჯული 23:3–6. ამ სიტყვის შეურაცხმყოფელი უგულებელყოფით, მღვდელმთავარმა ღვთის სახლის სადგომში დაცული შესაწირავები გამოიტანა, რათა ადგილი გაემზადებინა აკრძალული მოდგმის ამ წარმომადგენლისთვის. ღმერთის მიმართ უფრო დიდი შეურაცხყოფა ვერ იქნებოდა გამოვლენილი, ვიდრე ის, რომ ასეთი წყალობა მინიჭებოდა ღვთისა და მისი ჭეშმარიტების ამ მტერს.“

„სპარსეთიდან დაბრუნებისას ნეემიამ შეიტყო ეს თავხედური შეურაცხყოფა სიწმინდისა და დაუყოვნებლივ მიიღო ზომები შემოჭრილის გასაძევებლად. „ძალიან დამამწუხრა ამან,“ აცხადებს იგი; „ამიტომ ტობიას მთელი საოჯახო ნივთები გარეთ გამოვყარე პალატიდან. შემდეგ ვბრძანე, და გაწმინდეს პალატები; და კვლავ იქვე დავაბრუნე ღვთის სახლის ჭურჭელი, მღვწეთან და საკმეველთან ერთად.“

„ტაძარი არა მხოლოდ შეიბილწა, არამედ შესაწირავნიც არასწორად იქნა გამოყენებული. ამან ხალხის გულუხვობა დააქვეითა. მათ დაკარგეს თავიანთი მოშურნეობა და გულმხურვალება და თავშეკავებულნი იყვნენ მეთაურობის გადახდაში. უფლის სახლის საგანძურნი მწირად იყო მომარაგებული; მრავალი მგალობელი და ტაძრის მსახურებაში დასაქმებული სხვა პირებიც, საკმარისი მხარდაჭერის მიუღებლობის გამო, ღვთის საქმეს განერიდნენ და სხვაგან წავიდნენ სამუშაოდ.“

„ნეემიამ შეუდგა საქმეს, რათა გამოესწორებინა ეს ბოროტად გამოყენებანი. მან შეკრიბა ისინი, რომელთაც მიეტოვებინათ უფლის სახლის მსახურება, „და დააყენა ისინი თავ-თავიანთ ადგილას.“ ამან შთააგონა ხალხს ნდობა, და მთელმა იუდამ მოიტანა „მარცვლეულის, ახალი ღვინისა და ზეთის მეთაუდი.“ კაცნი, რომლებიც „ერთგულად იყვნენ ჩათვლილნი,“ დაინიშნენ „საგანძურთა ზედამხედველებად,“ „და მათი მოვალეობა იყო თავიანთ ძმებზე განეწილებინათ.““ წინასწარმეტყველნი და მეფენი, 669, 670.

როდესაც ნეემიამ „ტობია განდევნა“, იგი წინასწარ გამოსახავდა ქრისტეს მიერ იმავე ტაძრიდან მეკერძეთა განდევნას. ეს მხოლოდ ტაძარი კი არ იყო, არამედ ტაძრის სწორედ ის ოთახი, სადაც მეთაურობა იწარმოებოდა. როდესაც ფილადელფიელმა ელიაკიმმა შეცვალა ლაოდიკიელი შებნა, შებნა იყო ხაზინადარი, რომელიც შორეულ ველად იქნა გადაგდებული.

ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი ღმერთი: წადი, მიდი ამ ხაზინადართან, შებნასთან, რომელიც სახლზეა დადგმული, და უთხარი: რა გაქვს აქ? და ვინ გყავს აქ, რომ აქ

გამოგიკვეთავს შენთვის სამარხი, როგორც ის, ვინც მაღლობზე იკვეთს თავისთვის სამარხს და კლდეში იჭრის თავისთვის სამკვიდრებელს? აჰა, უფალი ძლიერად წაგიღებს ტყვედ და შეჭველად დაგფარავს. შეჭველად ძალით მოგატრიალებს და მოგისვრის, როგორც ბურთს, ვრცელ ქვეყანაში; იქ მოკვდები, და იქ იქნება შენი დიდების ეტლები შენი ბატონის სახლის სირცხვილი. და მე გადაგადებ შენი თანამდებობიდან, და შენი ხარისხიდან ჩამოგაგდებს იგი.

და იქნება იმ დღეს, რომ მოვუხმობ ჩემს მსახურს, ელიაკიმს, ხილკიას ძეს: და შემოვმოსავ მას შენი სამოსლით, და განვამტკიცებ მას შენი სარტყლით, და შენს ხელისუფლებას მის ხელში ჩავაბარებ; და იგი იქნება მამა იერუსალიმის მკვიდრთათვის და იუდას სახლისათვის. და დავითის სახლის გასაღებს მის მხარზე დავდებ; გააღებს იგი, და ვერავინ დაკეტავს; დაკეტავს იგი, და ვერავინ გააღებს.

და მე დავამაგრებ მას, ვითარცა ლურსმანს მტკიცე ადგილას; და იქნება იგი დიდების ტახტად თავისი მამის სახლისათვის. და ჩამოჰკიდებენ მასზე თავისი მამის სახლის მთელ დიდებას, შთამომავლობასა და ნაშვილს, ყოველგვარ მცირე ჭურჭელს, თასების ჭურჭლიდან ვიდრე დოქების ყოველგვარ ჭურჭლამდე. იმ დღეს, ამბობს ცაბაოთ უფალი, მოიხსნება ის ლურსმანი, რომელიც დამაგრებული იყო მტკიცე ადგილას, მოიკვეთება და დაეცემა; და ტვირთი, რომელიც მასზე იყო, მოიკვეთება; რადგან უფალმა თქვა ეს. ესაია 22:15–22.

დღეს, როცა უგუნური ლაოდნიკიელი შებნა განიდევნება, ელიაკიმს ეძლევა გამარჯვებული ეკლესიის მმართველობა. როდესაც ქრისტე ასუფთავებს ას ორმოცდაოთხი ათასის ტაძარს იმ ნაგვისაგან, რომელმაც დაფარა ძვირფასი სამკაულები, იგი მიუთითებს, რომ „დაფარავდა“ შებნით წარმოდგენილთ. ვიდრე ზეცის სარკმლები გაიხსნებოდა, სამკაულები ნაგვით იყო დაფარული, და როცა ნაგავი განიდევნება, მაშინ თვით ნაგავი სირცხვილით იფარება. უილიამ მილერის სიზმარი ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას აღნიშნავს.

კუბო არის მალაქიას საგანძური, პეტრეს სულიერი სახლი და ელიას კარავი, რომლის აშენებაც პეტრეს სურდა. მტვრის ჯაგრისიანი კაცი ასახავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვას, როცა იგი ძვირფას ქვებს ყუთში ყრის. მალაქია განსაზღვრავს იმ გამოცდას, რომელიც ამტკიცებს, რომ ღვთის ხალხი ჭეშმარიტად დაუბრუნდა მას.

მაშინ უფლის მოშიშნი ერთიმეორეს ელაპარაკებოდნენ; და უფალმა ყური უგდო და ისმინა, და მის წინაშე დაწერილ იქნა სამახსოვრო წიგნი მათთვის, რომელნიც უფალს მოშიშნი არიან და მის სახელზე ფიქრობენ. და ისინი ჩემი იქნებიან, ამბობს ცაბაოთ უფალი, იმ დღეს, როდესაც შევადგენ ჩემს საუნჯეს; და შევიწყალებ მათ, როგორც კაცი იწყალებს თავის ძეს, რომელიც მას ემსახურება. მაშინ კვლავ მოიქცევით და გაარჩევთ მართალსა და ბოროტს შორის, ღმერთის მსახურსა და იმას შორის, ვინც მას არ ემსახურება. მალაქია 3:16–18.

დაბრუნება ამ მონაკვეთში საკვანძო სიტყვაა, რადგან ღმერთი თავის ხალხს მოუწოდებს, რომ დაუბრუნდნენ მას; ამავე დროს, იგი ამ ხალხს უბრძანებს, გამოსცადონ იგი მეთაუდებისა და შესაწირავების დაბრუნებით; და არის ჟამიც, როდესაც მართალნი „დაბრუნდებიან“ და ამით „განარჩევენ“ ბრძენთა და უგუნურთა

შორის. ისინი, რომელთაც ემინოდათ უფლისა და მის სახელზე ფიქრობდნენ, სწორედ ისინი არიან, რომელთაც უნდა წარმოადგენდნენ ას ორმოცდაოთხი ათასის დროშას.

უფლის შიში პირველი გამოცდაა; ამიტომ, როდესაც მეთექვსმეტე მუხლი ამბობს: „მაშინ უფლის მოშიშნი“, იგი წინასწარმეტყველურ თხრობაში უკუქცევით მიუთითებს.

„თქვენი სიტყვები გამკაცრდა ჩემს წინააღმდეგ,“ ამბობს უფალი. „მაგრამ თქვენ ამბობთ: რა გვითქვამს ჩვენ ასე მეტად შენს წინააღმდეგ? თქვენ თქვით: ამაოა ღმერთის მსახურება; და რა სარგებელია, რომ ვიცავდით მის განჩინებას და რომ დავდიოდით გლოვით ცაბაოთ უფლის წინაშე? ახლა კი ამპარტავნებს ბედნიერებად ვრაცხავთ; დიახ, ბოროტების მოქმედნი აღზევებულნი არიან; დიახ, ღმერთის გამომცდელნიც კი დახსნილნი არიან.“ მალაქია 3:13–15.

მალაქია ამბობს: „და ახლა ამაყებს ნეტარებად ვრაცხავთ“. ეფრემის ლოთებს „სიამაყის გვირგვინი“ ეწოდებათ, და ისინი ხარობენ, როდესაც ჰგონიათ, რომ მოსე და ელია — ის ორი წინასწარმეტყველი, რომლებიც მათ ტანჯავდნენ — მკვდარნი არიან. იმდენად გახარებულნი იყვნენ, რომ ერთმანეთს ძღვენსაც უგზავნიდნენ.

და მათი მკვდარი სხეულები იწვება დიდი ქალაქის ქუჩაზე, რომელსაც სულიერი მნიშვნელობით ჰქვია სოდომი და ეგვიპტე, სადაც ჩვენი უფალიც ჯვარს აცვეს. და ხალხთა და ტომთა და ენათა და წარმართთა შორის მყოფნი შეხედავენ მათ მკვდარ სხეულებს სამ დღესა და ნახევარს, და არ დაუშვებენ, რომ მათი მკვდარი სხეულები სამარხებში დაიდვას. და მიწაზე მცხოვრებნი გაიხარებენ მათ გამო, იმხიარულებენ და ძღვენს გაუგზავნიან ერთმანეთს, რადგან ეს ორი წინასწარმეტყველი ტანჯავდა მიწაზე მცხოვრებთ. გამოცხადება 11:8–10.

ამაყნი ბედნიერნი არიან 2020 წლის 18 ივლისიდან 2023 წლის ჩათვლით. 2020 წლის 18 ივლისს უწყება „მკაცრი“ იყო „უფლის“ წინააღმდეგ. 2020 წლის 18 ივლისს ჩვენ ვერ შევიცანით, რამდენად საშინლად ვილაპარაკეთ ღმერთისა და მისი სიტყვის წინააღმდეგ. იმედგაცრუებულნი შევედით დაყოვნების ჟამში, როგორც ეს წარმოდგენილია ამ გოდებით: „ამაოა ღმერთის სამსახური; და რა სარგებელია, რომ დავიცავით მისი წესდება და მგლოვიარედ დავდიოდით ცაბაოთ უფლის წინაშე?“ ეს პარალელურია იერემიას გოდებისა, როდესაც იგი პირველ იმედგაცრუებას განასახიერებს.

მე არ ვმჯდარვარ დამცინავთა საკრებულოში და არ მიხაროდა; მარტო ვიჯექი შენი ხელის გამო, რადგან აღვსილი მქონდა რისხვით. რატომ არის ჩემი ტკივილი მარადიული და ჩემი წყლული უკურნებელი, რომელიც არ ინებებს განკურნებას? ნუთუ შენ ჩემთვის მთლიანად მატყუარასავით იქნები და როგორც წყლები, რომელნიც შრება? იერემია 15:17, 18.

ჩვენი სიტყვები მტკიცე იყო 2020 წლის 18 ივლისის წინასწარმეტყველებით, და მაშინ არ ვიცოდით, რამდენად მძიმედ ვიყავით აჯანყებულნი. იმედგაცრუების დროს დაყოვნების ხანა უკვე მიმდინარეობდა, მაშინ როცა ერთი ჯგუფი გლოვობდა და მეორე ჯგუფი ხარობდა. ამ კონტექსტში მალაქია აცხადებს:

მაშინ უფლის მოშიშნი ერთმანეთთან ხშირად ლაპარაკობდნენ; და უფალმა ყური მიუგდო და მოისმინა ეს, და მის წინაშე დაიწერა სამახსოვრო წიგნი მათთვის, რომელნიც უფალს უშიშარებდნენ და მის სახელს გულისხმობდნენ. და ისინი ჩემნი იქნებიან, ამბობს ცაბაოთ უფალი, იმ დღეს, როდესაც შევკრებ ჩემს ძვირფას საუნჯეს; და შევიწყალებ მათ, როგორც კაცი იწყალებს თავის საკუთარ ძეს, რომელიც მას ემსახურება.

მაშინ დაბრუნდებით და გაარჩევთ მართალსა და ბოროტს შორის, იმას შორის, ვინც ღმერთს ემსახურება, და იმას შორის, ვინც მას არ ემსახურება. მალაქია 3:16–18.

2024 წელს დადგა საფუძვლოვანი გამოცდა, რომელიც წარმოდგენილი იყო როგორც უფლის შიში. იმ გამოცდაში გამოვლინდა ორი კლასი, და ჯგუფი, რომელიც ამ ორ კლასს შეადგენდა, იმ სამნახევარი დღის განმავლობაში ხშირად ესაუბრებოდა ერთმანეთს რეგულარულ Zoom-შეხვედრებზე. უფალი უსმენდა მათ მსჯელობებს. კლასი, რომელსაც უფლის შიში ჰქონდა, ფიქრობდა მის სახელზე; პალმონი, იუდას ტომის ლომი, ალფა და ომეგა, ჭეშმარიტება, სიტყვა, საკვირველი ენათმეცნიერი, ქვაკუთხედი და თავქვა, კრავი, ზეციერი მღვდელმთავარი, ტაძარი, კლდე. ისინი, ვინც იმ წიგნში მოხვდნენ, უნდა იყვნენ ძვირფასი ქვეები გვირგვინზე, რომელიც წარმოადგენს დიდების სამეფოს დროშას. როდესაც იგი შეკრებს იმ ძვირფას ქვეებს, მაშინ ისინი დაბრუნდებიან და გაარჩევენ მართალსა და ბოროტს შორის. როდესაც იგი ჩაყრის ძვირფას ქვეებს ზარდახმაში, მაშინ გარჩევადი გახდება, ვინ არის უგუნური და ვინ — ბრძენი.

მალაქია აღნუსხავს:

დამიბრუნდით, და მე თქვენდამი დავბრუნდები,

მაგრამ თქვენ თქვით: რაში უნდა დავბრუნდეთ?

მოიტანეთ მთელი მებათედი საგანძურში, რათა იყოს საზრდო ჩემს სახლში, და ახლა ამით გამოცდადეთ, ამბობს ცაბაოთ უფალი, თუ არ გაგიღოთ ზეცის სარკმლები და გადმოგიღვართ კურთხევა იმდენი, რომ მის მისაღებად ადგილი აღარ გეყოთ.

საცავი არის კიდობანი, ხოლო მებათედები — გონიერი ქალწულები. საცავი არის ღვთის სიტყვა, ახალ ჭეშმარიტების ჩარჩოში მოთავსებული. ის ძვირფასეულობანი, რომლებიც იმ კიდობანში იყრება, არის იმ ჭეშმარიტებანი, რომლებიც შუალამის ღაღადის ცნობასთან არის დაკავშირებული. მებათედები ტაძარში განსაზღვრულ სენაკში ინახებოდა, როგორც ეს ნეემიას განწმენდაშია მითითებული. კიდობანი და საცავი, ანუ პეტრეს სულიერი სახლი, წარმოადგენს ღვთის ტაძარს, ხოლო ძვირფასეულობანი წარმოადგენს ადამიანურ ტაძრებს, რომლებიც უზენაესის საიდუმლო სავანეში ღვთაებრივთან არიან შეერთებულნი. ადამიანური მაცნეები ვერ განეყოფიან ღვთაებრივ ცნობას. ძვირფასეულობანი ერთდროულად არიან ღვთის მაცნენიც და ის ცნობაც, რომელსაც ისინი ქადაგებენ. შთაგონება ხშირად ცნობასა და მაცნეს გაერთიანებულად წარმოაჩენს.

„ღმერთმა ამ დღეებში თავის ეკლესიას მოუწოდა, როგორც ოდესღაც მოუწოდა ძველ ისრაელს, რომ იდგეს დედამიწაზე სინათლედ. ჭეშმარიტების ძლევა მოსილი გამოყოფი იარაღით, პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზის უწყებებით, მან ისინი გამოყო ეკლესიებისგან და წუთისოფლისგან, რათა თავისთან წმინდა სიახლოვეში მოეყვანა. მან ისინი თავისი რჯულის მცველებად დაადგინა და მათ მიანდო წინასწარმეტყველების დიადი ჭეშმარიტებანი ამ დროისათვის. როგორც ძველ ისრაელს მინდობილი წმინდა უწყებანი, ესენიც წმინდა საუნჯეა, რომელიც ქვეყნიერებას უნდა ეუწყოს. გამოცხადების 14-ე თავის სამი ანგელოზი წარმოადგენს ხალხს, რომლებიც იღებენ ღვთის უწყებათა ნათელს და მის წარმომადგენლებად გამოდიან, რათა გაფრთხილება გააჟღერონ დედამიწის მთელ სიგრძესა და სიგანეზე. ქრისტე უცხადებს თავის მიმდევრებს: ‘თქვენ ხართ სოფლის ნათელი.’ ყოველ სულს, რომელიც იესოს იღებს, გოლგოთის ჯვარი ეუბნება: ‘აჰა, სულის ფასი: “წადით ყოველ სოფელში და უქადაგეთ სახარება ყოველ კმნილესას.”’ არაფერს უნდა მიეცეს ნება, რომ ამ საქმეს ხელი შეუშალოს. ეს არის დროისათვის ყოველად უმნიშვნელოვანესი საქმე; მისი გავლენა მარადისობასავით შორს უნდა წვდეს. ის სიყვარული, რომელიც იესომ ადამიანთა სულების მიმართ გამოავლინა იმ მსხვერპლში, რომელიც მათი გამოსყიდვისათვის გაიღო, აღძრავს მის ყველა მიმდევარს.“ Testimonies, volume 5, 455.

მომდევნო სტატიაში დავიწყებთ ამ ცნებების ერთმანეთთან შეკავშირებას.

„ჩემი ცხოვრების უკანასკნელი ორმოცდაათი წლის განმავლობაში მე მქონდა ძვირფასი შესაძლებლობები გამოცდილების მისაღებად. მე მქონდა გამოცდილება პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზთა უწყებებში. ანგელოზები წარმოდგენილნი არიან, როგორც ცის შუაგულში მფრინავნი, რომლებიც სამყაროს აფრთხილებელ უწყებას აუწყებენ და უშუალო მიმართება აქვთ იმ ხალხთან, რომელიც ამ დედამიწის ისტორიის უკანასკნელ დღეებში ცხოვრობს. არავინ ისმენს ამ ანგელოზთა ხმას, რადგან ისინი სიმბოლოს წარმოდგენენ ღვთის ხალხისა, რომელიც ზეცის სამყაროსთან ჰარმონიაში მოქმედებს. კაცები და ქალები, ღვთის სულით განათლებულნი და ჭეშმარიტებით განწმედნი, ამ სამ უწყებას მათი თანმიმდევრობის მიხედვით აცხადებენ.“

„მე ამ საზეიმო საქმეში ჩემი წილი შემისრულებია. თითქმის მთელი ჩემი ქრისტიანული გამოცდილება მასთან არის გადახლართული. ახლა ცოცხალთა შორის არიან ისეთნიც, რომელთაც ჩემს მსგავსად აქვთ გამოცდილება. მათ შეიცნეს ამ დროისთვის გაშლილი ჭეშმარიტება; ისინი დიდ წინამძღოლთან, უფლის ლაშქრის წინამძღოლთან, თანაშემწეობ ნაბიჯში დარჩნენ.“

„ამ უწყებათა გამოცხადებაში წინასწარმეტყველების ყოველი განსაზღვრული ნიშანი აღსრულდა. მათ, ვისაც ერგო პატივი, მონაწილეობა მიეღოთ ამ უწყებათა ქადაგებაში, შეიძინეს გამოცდილება, რომელიც მათთვის უმაღლესი ფასეულობისაა; და ახლა, როდესაც ჩვენ ამ უკანასკნელ დღეთა საფრთხეთა შორის ვიმყოფებით, როცა ყოველი მხრიდან გაისმება ხმები, რომლებიც იტყვიან: „აი, აქ არის ქრისტე“, „აი, აქ არის ჭეშმარიტება“; მაშინ, როცა მრავალთა მისწრაფებაა შეარყიონ ჩვენი რწმენის საფუძველი, რომელმაც ეკლესიებიდან და ქვეყნიდან

გამოგვიყვანა, რათა სამყაროში განსაკუთრებულ ერად დავმდგარიყავით, იოანეს მსგავსად ჩვენი მოწმობა ასე იქნება ნათქვამი:“

„რაც იყო დასაბამიდან, რაც მოვისმინეთ, რაც ვიხილეთ ჩვენი თვალებით, რასაც დავაკვირდით და რასაც ჩვენი ხელები შეეხო სიცოცხლის სიტყვის შესახებ; ... რასაც ვიხილეთ და მოვისმინეთ, გაუწყებთ თქვენც, რათა თქვენც გქონდეთ თანაზიარება ჩვენთან.“

„ვმოწმობ იმას, რაც ვიხილე, რაც მოვისმინე, რასაც ჩემი ხელები შეეხნენ სიცოცხლის სიტყვის შესახებ. და ეს მოწმობა ვიცი, რომ არის მამისა და ძისაგან. ჩვენ ვიხილეთ და ვმოწმობთ, რომ სულიწმიდის ძალა თან ახლდა ჭეშმარიტების წარდგენას, აფრთხილებდა კალმითა და ხმით და გადასცემდა უწყებებს მათი რიგის მიხედვით. ამ საქმის უარყოფა იქნებოდა სულიწმიდის უარყოფა და ჩაგვაყენებდა იმათ შორის, რომელნიც განუდგნენ რწმენას და უსმენენ მაცდურ სულებს.“

„მტერი ყველაფერს აამოქმედებს, რათა მორწმუნეთა ნდობა ამოძირკვოს ჩვენი რწმენის სვეტების მიმართ, წარსულის იმ უწყებებში, რომლებმაც დაგვაყენეს მარადიული ჭეშმარიტების ამაღლებულ ბაქანზე და რომლებმაც დააფუძნეს და ხასიათი მისცეს ამ საქმეს. უფალმა, ისრაელის ღმერთმა, წინ გაუძღვა თავის ხალხს და გამოუცხადა მათ ზეციური წარმოშობის ჭეშმარიტება. მისი ხმა ისმოდა და კვლავაც ისმის, რომ ამბობს: იარეთ წინ ძალიდან ძალამდე, მადლიდან მადლამდე, დიდებიდან დიდებამდე. საქმე მტკიცდება და ფართოვდება, რადგან უფალი, ისრაელის ღმერთი, თავისი ხალხის დამცველია.“

„ვინც ჭეშმარიტებას მხოლოდ თეორიულად, თითქოსდა თითის წვერებით ეჭიდება, და მისი პრინციპები სულის შინაგან საწმიდარში არ შეუტანია, არამედ ეს ცოცხალი ჭეშმარიტება გარე ეზოში დაუტოვებია, ვერაფერს იხილავს წმიდას ამ ხალხის წარსულ ისტორიაში, რომელმაც ისინი იმად აქცია, რაც არიან, და დაადგინა ისინი ქვეყნად გულმოდგინე, მტკიცე, მისიონერულ მუშაკებად.

„ამ დროისთვის ჭეშმარიტება ძვირფასია, მაგრამ ისინი, რომელთა გულებიც არ შემუსვრილა კლდეზე — ქრისტე იესოზე — დაცემით, ვერ დაინახავენ და ვერ შეიგნებენ, რა არის ჭეშმარიტება. ისინი მიიღებენ იმას, რაც მათი შეხედულებებისათვის საამოა, და დაიწყებენ სხვა საფუძვლის შექმნას იმის ნაცვლად, რომელიც უკვე დადებულია. ისინი მოეფერებიან საკუთარ ამაოებასა და თვითშეფასებას, და იფიქრებენ, თითქოს ძალუძთ ჩვენი რწმენის სვეტების მოცილება და მათი ჩანაცვლება იმ სვეტებით, რომლებიც თვითონვე შეიმუშავეს.“

„ეს გაგრძელდება იმდენ ხანს, რამდენ ხანსაც დრო იარსებებს. ყოველი, ვინც ბიბლიის გულმოდგინე შემსწავლელი ყოფილა, დაინახავს და შეიგნებს ამ ქვეყნის ისტორიის დასასრულის სცენებში მცხოვრებთა საზეიმო მდგომარეობას. ისინი შეიგრძნობენ საკუთარ უძლურებასა და სისუსტეს და თავიანთ უპირველეს საქმედ მიიჩნევენ, რომ ჰქონდეთ არა მხოლოდ ღვთისმოსაობის გარეგნული სახე, არამედ ღმერთთან ცოცხალი კავშირი. ისინი ვერ გაბედავენ მოსვენებას, ვიდრე ქრისტე არ ჩამოყალიბდება მათში — დიდების სასოება. საკუთარი „მე“ მოკვდება; სიამაყე

განიდევნება სულიდან, და მათ ექნებათ ქრისტეს სიმშვიდე და სიმდაბლე.“
Notebook Leaflets, 60, 61.